

Angående "Heidelberg-forsøget i 1949"

Bruno Gröning, udateret

Kortfattet beretning, hvor kun det vigtigste er anført.

I juni 1949 blev jeg fra statens side uberettiget overrakt et skriftligt helbredelsesforbud. Det var uberettiget, fordi ikke jeg, men det helbredte. Mine forklarende ord, som jeg udtalte til de forsamlede helsesøgende, var af en sådan gennemslagskraft, at det førte til helbredelse hos mange tilstedeværende, det vil sige hjælpsøgende, som allerede fra lægelig side var blevet erklæret for uhelbredelige. Det lagde mange mennesker mærke til. Også professor Fischer, dengang bosiddende i Marburg, (i sammenhæng med tidsskriftet "Revue") gjorde det så stærkt et indtryk på, at han efterforskede ved allerede helbredte, og derved konstaterede, at der virkelig var sket helbredelser. Derved steg interessen stadigt mere, og det gjorde, at man i selve Herford foretog undersøgelser, hvad der ligeledes beviste resultatet. Jeg var ikke selv i Herford på denne tid, men i Nordtyskland. Professor Fischer havde i Herford mobiliseret alt, for at jeg i Nordtyskland fik besked på, at jeg straks måtte komme til Herford, da en vis professor Fischer og andre, som havde til hensigt at gøre vejen for mit virke fri for mig, med største interesse ventede på mig. Jeg fulgte denne opfordring. I Herford førte jeg samtaler med professor Fischer, som på sin side i samarbejde med professor Weizäcker og på dennes klinik i Heidelberg bekræftede, at jeg ville få fuld støtte. Man ville ikke kun sætte alt ind på at gøre vejen fri for mig, men også lægevidenskaben havde den største interesse både i mig og mit virke, og alene på denne baggrund ville man for altid bringe et samarbejde i stand. Herrerne var så stærkt interesseret, som de understregende, fordi de havde overbevist sig hundred procent om mit virke, og allerede af den grund ville lade mit virke komme hele menneskeheden til gode. Man enedes om, at jeg skulle stille mig til rådighed for de nævnte i ti dage på klinikken i Heidelberg; dette også for at kunne bevise for hele lægevidenskaben, at helbredelserne gennem personen Gröning var kontrolleret fra lægelig side, og kunne anbefales.

Nogle dage senere fik jeg at vide, at tidsskriftet Revue ville finansiere hele foretagendet. I forvejen ville der i nærheden af Frankfurt am Main blive stillet et blokhus til rådighed for mig for nogle dage, så jeg havde lejlighed til at kunne samle mig om den forestående opgave.

Den lægelige kontrol har ført til et godt resultat. Det blev meddelt mig gennem professor Fischer og dr. Wüst, der på professor Weizäckers opfordring også havde stillet sig til rådighed for denne kontrol. På grund af resultatet fra denne kontrol, fik jeg først den sikre garanti, at vejen for mit fortsat frie virke nu endegyldigt ville blive frilagt. Der skulle blive stillet kursteder til min rådighed, hvor også læger skulle være beskæfti-

get. Dette for på det nøjagtigste at kunne kontrollere alle tilfælde, for ikke kun at kunne give offentligheden, men også lægevidenskaben yderligere bekræftelse.

Men professor Fischer forlangte en gage af mig på over 3,000 DM om måneden, og dertil høje dagsbetalinger, og desuden skulle jeg forpligte mig til at afstå 30% af alle sengene til professor Fischer, fordi – som han senere forklarede – han ville regne de 30% af alle helbredte for helbredt af ham, det vil sige for at kunne notere alle disse 30% til sit navn, og som virkningen af psykoterapi. Desuden skulle jeg også give professor Fischer en skriftlig fuldmagt på, at han alene var ledende læge på denne klinik, og kunne forpligte læger for dette kursted, som han fandt det for godt.

Selvfølgelig blev der ført mange samtaler herom, også med herrer, der ville understøtte dette værk økonomisk.

Jeg har ikke kunnet erklære mig enig i dette forslag fra professor Fischer, og har afvist ham, fordi jeg

1. ikke rådede over så meget som en Pfennig, så jeg havde ikke kunnet klare mine økonomiske forpligtelser overfor ham,
2. aldrig havde tænkt mig at gøre en forretning af hele forehavenet.

Ved dette forslag var der godt nok blevet pålagt mig pligten til at udbetale gage; men råderet over pengetilførslen gennem mig ville man dog endnu ikke forhandle om, selv om man forlangte en underskrift, som på forhånd forpligtede mig til at betale.

Det var derfor et umuligt forlangende for mig.

Desuden ville jeg kun gøre det, som var blevet givet mig gennem mit kald: hjælpe hjælpsøgende, og derfor stille mig til rådighed for læger og psykoterapeuter, men aldrig gøre forretning af hele sagen.

Professor Fischer har efter hele forsøget forsikret mig, at jeg ville få en positiv erklæring, både fra ham og professor Weizäcker. En sådan erklæring har jeg aldrig fået. Tværtimod, man har udlagt alt til skade for mig, og forvansket og fordrejet alt positivt til negativt.

Også her må jeg igen konstatere, at man kun ville gøre en god forretning med mig, hvorved professor Fischer ville sikre sig midler til sit livs underhold og en god livsaf-ten, og jeg skulle give min underskrift til det. Hvor blev for mig den så bestemt lovede frigørelse af vejen af, så jeg frit kunne virke? Det var der slet ikke mere tale om, efter at man forstod, at den gode forretning ikke blev til noget.

Til min første retssag i 1951 blev der fra statsadvokaturen krævet en betænkning om mig fra den allerede nævnte klinik i Heidelberg. Denne betænkning kunne retten ikke stille noget op med, da svaret på rettens spørgsmål ikke kunne udledes deraf. Denne betænkning giver mig endnu engang bevis for, at den negative side, som netop beskrevet, var god nok for mig, fordi der ikke kom en god forretning ud af det. Betænkningen blev udfærdiget som venstrehåndsarbejde, hvor man indflettede alt det

smuds og snavs, som ved retten havde samlet sig om mig, og som til dels fremdeles endnu ikke var klarlagt. Med denne betænkning har de såkaldt sagkyndige ikke indlagt sig ære, men endnu engang bevist for mig, hvor smudsige mennesker kan være, når de ikke opnår deres fordel. Desuden har man hermed hverken hjulpet lægevidenskaben eller psykoterapien til ære. Selvfølgelig hører jeg ikke til dem, der skærer alle over én kam, men betragter dette som svigt, og jeg kan udmærket kende forskel.

Gennem handlemåden fra de ovenfor nævnte herrer fra psykoterapien, fik pressen nu først rig lejlighed til at belyse det stof, der her er stillet til deres rådighed, fra den negative side.

Kilde:

Bruno Gröning stiftelsens arkiv